

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κη' εἰκοσῶν μετροῦντες χρόνον
ἐδρευόμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κη' ἑντακόσα δεκατρία,
δραῖς καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Ἰούνιος, ὀκτώ,
σκοῦζω κη' ἀγανακτῶ.

Διακόσα κη' ἕξῃντα καὶ χίλια,
κη' ἀνάβουν πολλῶν τὰ καντύλια.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'

Φ. — Κλάψε, κλάψε, Περικλέτο...

Π. — Γιὰ ποῖο λόγο, Φασουλῆ;

Φ. — Ἀγανάκτησις με φλέγει καὶ τὸ στήθος πυρπο-
λεῖ.

Μία φήμη βεβαίονει στρατιῶται τῶν Βουλγάρων
πῶς ὀδικούς μας αἰχμαλώτους περιφέρουν ἄρον ἄρον,
κη' ἀπ' ἔδω κη' ἐκεῖ τοὺς πάνε,
ὅτῃς ἀγγάρεσις τὸν τοὺς βάζουν,
ἀμειλίκτως τοὺς κτυπᾶνε,
τοὺς πομπεύουν, τοὺς χλευάζουν.

Καὶ δὲν εἶναι διόλου ψέμμα
πῶς πομπεύεται τὸ Στέμμα
μετὰ νίκαις καὶ θριάμβους,
ποῦ μᾶς ἄφησαν ἐκθάμβους.

Καὶ συμφῶνως με τοὺς νόμους
τῶν συμμάχων μας αὐτῶν
διασύρεται ὅσους δρόμους
ἢ τιμὴ τῶν ὀπλιτῶν.

Βάστα, Περιολῆ, τὸν νοῦ μου,
βάστα τον νὰ μὴ μοῦ φύγη...
γιὰ τὰ θρέμματα τοῦ Κροῦμου
ἀγανάκτησις με πνίγει.

Ἐρῶναι καθορμάτων οἰμῆνος
τὸ σπαθὶ τοῦ στρατιώτου,
ποῦ τὸ στεφανώνει Νίκη.

Κη' ὁ Χασάπτισεφ ἐκεῖνος
κάνει τὸν περιπατὸ του
μέσα ὅτῃ Θεσσαλονίκη.

Πάντοτ' εὐγενεῖς ἀλήθεια πρὸς συμμάχους μας τιμί-
μα κη' ἐχθρούς καὶ πολεμίους. [ους,
Οἱ μεγάλοι σύμμαχοί μας
κη' ἂν μᾶς πιάσουν αἰχμαλώτους,

είναι πάντα ὅσ'την ψυχὴ μας
καὶ ποιοῦμε τὸ καλὸ τους.

Ἐμεῖς πάντοτ' ἐυγενεῖς
ταπεινῶς ὑποχωροῦμε
ἔμπρὸς ὅσ' τοῦ Κροῦμου τοὺς φονεῖς,
καὶ ποτὲ δὲν τοὺς βαροῦμε.

Πάντοτε τοὺς ἀγαπᾶμε
καὶ ὅλο μὲ τὸ γάντι πᾶμε,
νὰ μὴ βροῆξῃ, νὰ μὴ σιάξῃ.

Καὶ μὴ τέτοια συμμαχία
ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ
ὁ Θεὸς νὰ τὴν βαστάξῃ.

Πάντοτ' ἐυγενεῖς τφόντι πρὸς συμμάχους ἀνιέρους,
καὶ ἂν τοὺς πιάσωμ' αἰχμαλώτους τοὺς ἀφίνομ' ἐλευθέρους.
Μᾶς γλευάζουν, μᾶς πομπεύουν,
καὶ ὅσ' τῆ ῥάχη μας ἵππεύουν,
πλὴν ἔμεῖς γλυκὰ τοὺς λέμε: δώσατέ μας καὶ ἄλλο ξύλο,
ἔμεῖς θέλομε τὸν Γκέσωφ καὶ τὸν Δάνεφ πρῶτο φίλο.
[λο.]

Δὲν μᾶς μέλει, δὲν μᾶς μέλει,
καὶ ἂν μᾶς κάνουνε κουρέλι.
Καὶ στὰ χεῖλη τοὺς φιλῶ,
καὶ τὸ στόμα μου σφαλῶ
μὴ γι' αὐτοὺς κακὸ μοῦ φύγῃ, καὶ μὲ πᾶν καὶ ἐμέν' ἄρε-
μὲ κανένα μαριφέστο. [στο]

Ἐγὼ θέλω, μπεχλιβάνη,
ὅσ' τὸν Χασάπτισεφ τὸν πᾶν
ταπεινῶς νὰ γονατίσω.

Καὶ σὰν φίλος νὰ τοῦ πῶ:
Στρατηγέ, ποῦ σ' ἀγαπῶ,
κλώτσα με καὶ ἔμπρὸς καὶ πίσω.

Ἐγὼ θέλω, Περικιέτο, νάχω τοὺς Βουλγάρους φίλους,
φιλικῶς νὰ μὲ δαγκάνουν,
καὶ αἰφνηδιασμοὺς νὰ κάνουν
φιλικοὺς καὶ ἄλλεπαλλήλους.

Ἐγὼ θέλω γιὰ συμμάχους ὅσους θέλουν κοκκαλιάρη,
νὰ μοῦ δίνουνε στηλιάρι.

Ἐγὼ θέλω τοὺς μεγάλους Ἀρκουδιάρηδες τοῦ Κροῦ-
μου
νὰ τοὺς ἔχω ὅσ' τὸ μῆαλό μου καὶ σὰν πάω πρὸς νεροῦ
μου.

Θρέματα μεγάλης γέννας,
ὡς πομπεύεται καθένας
σύμμαχός σας στρατιώτης.

Δώστε μας καὶ εἰρήνη πᾶσι,
ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ σπάσῃ
τέτοια συμμαχία πρῶτης.

Ἐξυμνεῖτε φίλους πρώτους,
ποῦ καὶ ψύλλους καλλιγόνουν,
καὶ δικούς μας αἰχμαλώτους
ἀμειλίκτως μαστιγόνουν.

Ἐξυμνεῖτε τὴν φιλία,
ποῦ μᾶς λούζει μὲ βροχιαῖς,
ποῦ μᾶς κλείνει καὶ Σχολεῖα,
ποῦ μᾶς κλείνει καὶ Ἐκκλησιαῖς.

Ἐξυμνεῖτε τοὺς κυρίους
τῆς Ἀρκούδας τῆς ἐξέλλου,
ἐξυμνεῖτε τοὺς ἀγρίους
ἐμπρηστάς τῆς Ἀγγιάλου.

Εἶναι τιμὴ νὰ σκύβωμε σὲ τούτους τὸ κεφάλι,
εἶναι τιμὴ μας νὰ γενοῦν οἱ Βούλγαροι μεγάλοι.

Εἶναι καὶ δόξα καὶ τιμὴ,
ὅπου καὶ αἱμάτων ποταμοὶ
ἐπτόισαν ἀφθόνως
τοὺς κάμποις τοῦ κλαμῶνος
ὑπὲρ τοιούτων φίλων
καὶ λυσασσμένων σκύλων.

Καὶ σὺ πρὸ τούτων, Περικλῆ, τὰ γόνά σου κλίνει,
καὶ ἄν μᾶς ἀφήσουν τίποτα καὶ αὐτὸ πολὺ μᾶς εἶναι.
Ὅλα ἴστω Κρούμου τὴν φυλὴν, γὰρ μᾶς ἡ δόξα μόνη
πῶς πολεμήσαμε μ' αὐτούς καὶ ὑπὲρ αὐτῶν, κωθῶνι.

Ἐγὼ καὶ ἄν μαστιγώνωμαι
μὲ βούρδουλα φιλάτου,
μὰ πάντα θὰ λιγώνωμαι
μὲ γλύκαις ἐμπροστά του.

Κι ἄν ἔλθουν καὶ μοῦ λύσουνε τὸν ἀφαλδ' ὅτ'ο ξύλο,
τὴν ἄψογον δὲν λησμονῶ,
καὶ λέφτω καὶ τοὺς προσκυνῶ,
καὶ εὐγνωμοσύνην ἀπειρον γὰρ τῆς ξυλιαῖς ὀφείλω.

Εἶναι συμμαχία πρώτης
καὶ ἀληθῆς μακαριότης
νὰ μᾶς δέρνη τὰ πλευρὰ
μάστιξ φίλων μας ἀβρά.

Ἐμεῖς πάντα κερδισμένοι,
Περικλέτο μου κουτέ,
ἄψογοι καὶ νυκήμενοι,
ἄψογοι καὶ νυκταῖ.

Ἄψογος μᾶς λαμπρύνει,
ἄψογος καὶ ἐν εἰρήνῃ,
ἄψογος καὶ ἐν πολέμῳ.

Τὴν ἄψογόν μας στάσιν
σὲ καθέμειαν φράσιν
τὴν σκάζομαι, τὴν τρέμω.

B.

Ἐμεῖς καὶ φίλους
καὶ ἀγριοσκύλους
δὲν ἐπειράξαμε.

Μὲς ἴστω Ρωσοῖα
δαιτητοῖα,
οἶα καὶ ἀράξαμε.

Πολέμων σάλου
καὶ Εἰρήνῃ πάλι,
καὶ ὁ χρόνος ῥεῖει.

Μεσολαβήσεις
καὶ συναντήσεις,
Σωζόνωφ, Γκρέυ.

Χάδια καὶ φράταις,
θυμοὶ καὶ ἀγάπαις,
καὶ μὴ μεροῖ.

Συνδιασέψεις,
ὅπου θὰ ῥέψῃς
μ' αὐταῖς καὶ σὺ.

Ἡ φιλία τῶν τεσσάρων
ἴστω Σωζόνωφ ἄρον ἄρον.
Ἰστω Πετρούπολι θὰ πᾶνε γὰρ ν' ἀλλάξουν τὸν ἄερα,
καὶ ὅπως καὶ ἴστω Ἐγγλιτέρα
νὰ τὰ ποῦνε καὶ ἔκει πέρα.

Σήμαντρα χαρᾶς κυτᾶνε,
ἴστω Πετρούπολι θὰ πᾶνε,
καὶ ὅλοι χάσκουν σὰν χαζοῖ.

Πρέπει νὰ πηδᾷ νὰχαίρης,
ἴστω Ρωσοῖα καὶ ὁ Δευτέρης
μὲ τὸν Κλέαρχο μαζὶ.

Ἰστω Πετρούπολι πηγαίνει
τῶν συμμαχῶν ἡ τετράς,
καὶ σὺ, φίλε τραγογῆ,
τῆς ἡμέραις θὰ μετᾷς
τῆς δαιτησίας ταύτης,
καὶ ἀλογόμυλαις θὰ χάρφης.

Ἰστω Πετρούπολι πηγαίνουν
φίλτατοι σὰν πρὶν νὰ γένουν,
καὶ ὁ Σωζόνωφ, μίο κάρο,
ἐκτελῶν καὶ ἐκείνος χρέη
τοῦ σερ' Ἐδουαρδ τοῦ Γκρέυ
θὰ τοὺς πάη μ' ἄρον ἴστω Τσάρο.

Τότε πῶς καὶ καμῖρι,
καὶ θὰ γίνουνε σὰν φούσκα
μὲ τὸ Ρούσσο καὶ χαβίρι
καὶ τῆς Ρούσσοικαις ζακούσκαϊς.

Πότε ἔδω καὶ πότε ἔκει
θὰ τοὺς προσκαλοῦν νὰ φᾶνε,
καὶ τὸ μῦροσι θὰ ρουφᾶνε,
πρώτη οὐδὲ Ρωσοικῆ.

Τόκα μία, πρῶτε φίλε... γερά σου Δάνεφ σύμμαχέ μου,
 κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης, κι' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου,
 θάμαι φίλος καὶ μὲ σένα,
 τζαρατζοῦμ τριανταένα,
 δύο, τρία καὶ μισό,
 σ' ἔχω πάντοτε χροσό,
 κι' ὅλα πάνε χαρασσό.

Φέριτε Ρούσοικο κρασί
 γιὰ χατήρι μας νὰ τρέξιμ...
 ὄχι! ἀγάπη μου χροσή!..
 ὄχι! ἀμάν, παιδιὰ, κι' ἄς φέξιμ.

Ἰστὴν Πετρούπολι θὰ πᾶνε, καὶ θὰ γίνουν πανηγύρια,
 καὶ θὰ σπάσουνε ποτήρια,
 καὶ πάρ Ρούσκ νιπονιμαί;
 ὁ Σωζόνωφ θὰ ῥωτιῆ,
 καὶ θὰ λένε χωρατά,
 καὶ μπαροῦτι θὰ βρωμάη.

Καὶ σύ, Σωζόνωφ, ποῦσαι μεγάλος καὶ πολὺς,
 σῶζε πιστοὺς συμμάχους καὶ φίλους προσφιλεῖς.

Κι' ἢ μοιρασιά νὰ γίνῃ
 περπόντως ἐν εἰρήνῃ
 δικαία καὶ οσοστή.

Ἐμπρός καὶ σεῖς οἱ Ρῶσοι
 νὰ μὴν τὰ κακαρόση
 φιλία θαναμαστή.

Γ'

Φ.— Σὰν ἀκούσης πῶς ἀλήθεια ἴστην Πετρούπολι
 [θὰ γίνῃ
 τῶν τεσσάρων κορυφαίων ἢ συνάντησις ἐκείνη,
 τότε σκοῦξε, προσφιλή:
 συμφορὰ καὶ τρις ἄλλοι.

Πιθανὸν νὰ γίνουν κι' ἄλλαις ἀπὸ μέρους μας θυσί-
 [αις,
 κι' ἀπὸ μᾶς νὰ πληρωθοῦνε τούταις ἢ διατησιαῖς,
 κι' ὡς ἀνταμοιβὴν ἀξίαν νέας στάσεως ἀπόγου
 πιθανὸν νὰ μᾶς ἀφήσουν καὶ τὸ Χάνι Χατζῆ Γώγου.

Κι' ἂν ἴδουν πῶς δὲν μπορεῖ μοιρασιά κι' ἔκει νὰ γένῃ
 εἶναι λίαν πιθανὸν νὰ τραβήξουνε ἴστην Βιέννη,
 κι' ἂν κι' ἔκει δὲν συμφωνήσουν
 πιθανὸν νὰ τὰ πρυμνήσουν
 μὰ καὶ δρο' στὸ Βερολίνο,
 πιθανὸν καὶ στὸ Πεκίνο,
 κι' ἂν μαλλώσουν καὶ σ' ἐκεῖνο
 τότε καὶ θὰ πᾶν ἴστην Τήνο.

Νέα κοσμογαλασία
 καὶ καμίτα μοιρασιά
 δὲν θὰ βλέπης νὰ τελεῶνῃ.

Ὁ δὲ κόσμος θὰ γογγύξῃ
 κι' ὀλοένα θὰ σιταγγίξῃ
 καὶ ὅτ' ἀπόμα του θὰ ληῶνῃ.

Ἐπὲρ Εἰρήνης πάλιν
 παντοῦ θὰ βλέπης πάλιν,
 καὶ φούριαις καὶ τρεγάλαις καὶ ζήλον καὶ προσπά-
 ὀ δὲ Λευτέρης θ' ἀχῇ δεινὴν εἰρηνοπάθειαν. [θειαν,

Γιὰ τούτον ὀλοι θάναι καὶ σύμμαχοι καὶ φίλοι,
 θὰ δέχεται παρ' ὅλων λιβανοῦτὸ θυμίαμα,
 καὶ ὅτ' οὐ Μαρκαντωνάκη καὶ στὰ δικά του χεῖλη
 θὰ βλέπης τῆς Τζοκόντας ἐκεῖνο τὸ μεδίμα.

Π.— Ἐξάιρα τὴν Εἰρήνην μᾶς ἐποχῆς εὐθύμου,
 ἀλλὰ καὶ τὸ σπαθὶ μου
 δὲν παύω ν' ἀκονίζω,
 καὶ θούρια τονίζω.

Κι' ἔγω γενναῖον θάρρος
 καὶ πίστιν πρὸς Αὐτόν,
 ποῦ Στόλων καὶ Στρατῶν
 ἐγένηκε κομπάρος.

Φ.— Κι' ἔγω, βρεῖ Περικλέτο, γιὰ τὴν βαπτισιμὰ
 πῖνω μαζί σας μιά,
 καὶ δρο' γιὰ τὸν κομπάρο,
 καὶ ρίχνω κι' ἕνα σιπάρο.

Χαρά ἴστην τὴν Παιγκήπια, ποῦχει καλὰ περίσσια,
 χαρὰ καὶ ὅτ' οὐ Πατέρα της, ποῦ Ρήγας λαμπροῦς
 ἐκάλεσε κομπάρους του ὅτ' ἔχεις κόρης τὰ βαπτισία
 ἐκείνους, ποῦ βαπτίσθησαν σὲ βάπτισμα πυρός.

Τιμὴ καὶ ἴστην παλληκαριὰ
 νὰ κἀνῃ τώρα κομπαραγιά
 μὲ τὸν Πορφυρογέννητο, ποῦ τὸ σπαθὶ ζωμένους
 σὲ κολυμβήθρα Ἀλευθερίας ἐβάπτισε τὸ γένος.

Βαπτίζουν Στόλοι καὶ Στρατοὶ τοῦ Ρήγα τὴν Δρα-
 [κοῦλα,
 τὴν ναυορίζουν τουφεκιάς καὶ βρόντοι πυροβόλων.
 Χαρά ἴστην τὴν Παιγκήπια καὶ τὴν Βασιλοπούλα,
 ποῦ γίνηκε βαπτιστικὴ τῶν Ἑθνικῶν Εἰδώλων.